

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

„Mir“ mej Srbi in Bolgari.

Potomeci naši, ki bodo prebirali zgodovino, ne bodo na prvi pogled uganili, kaj pomeni „mir“, ki je bil sklenen mej Srbi in Bolgari ter podpisan v Bukareštu dne 3. t. m. To ni mirovna pogodba v vsakdanjem pomenu besede, to ni „mir“ s tisto tendencijo, katera je bistvo dogovorov mej državami, ki so po vročih bojih stopile k zelenej mizi in tu izrekle, da je pravda končana s to izgubo na tej, z drugo izgubo, oziroma z dobičkom na drugej strani. Pravda mej južnima bratoma pa še ni končana, četudi je sklenen „mir“, ta „mir“ le pove, da je ostala mej njima napetost, kakor je bila, predno je Srb napovedal Bolgaru vojno, napetost, ki je prouzročila, da so se mej slovanskima državama pretrgale vezí diplomatske, katere se tudi v Bukareštu neso mogle znova ustvariti.

Ali pa naj se veliko povprašujemo, kako je moglo priti do srbsko-bolgarskega „miru“ s tako prazno vsebino, katerej slične prikazni ne najdemo v zgodovini mirovnih pogodb? Obe stranki sta bili le marioneti mej močnimi prsti, marioneti od prvega povoda do današnjega rezultata. Srbska vlada se je po Plovdivskem preobratu razgrela in ne vedoč kam in zakaj je sklicala srbstvo kraljevine na vojsko z izposojenimi si milijoni deželne banke. S tem prenapljenim korakom stopila je pod komando Avstrije in tako posredno pod komando trocarske mirovne, protibolgarske lige. Obetal si je kralj Milan posebno plačilo in poslal je svoje Srbe čez bolgarsko mejo. Bolgari so jih zmagovito pahnili nazaj in stopili sami na srbska tla. Prodirali bi dalje, a zastopnik Avstrije jim je zastopil pot. Vojna se je s silo ustavila, sklenilo se je posiljeno premirje. Kdo je bil zmagovalec? „De facto“ nobeden drugi, kakor Bolgari, „de jure“ pa Turška. A ni tega ni onega neso pripoznali Srbi, ker rajši so se šteli v veliki krivici, rajši so trdili, da je bil silovit konec storjen vojni, v katerej bi končno le Srbi zmagonosni bili, ne pa Bolgari. Jasno je bilo, da od tacih nazorov morajo izvirati velike težave pri mirovnih pogajanjih. Ako ni nobeden zmagal in nobeden bil premagan: kje potem dobiti stanovitno podlago za dogovore in mirovno pogodbo? Ako bi bilo kaj takta in pravičnega duha v diplomaciji, zlasti v

krogih trodržavne mirovne lige, bila bi le-teh krogov nujna dolžnost, da bi se Srbiji pojasnilo stališče premaganca pri mirovnih dogovorih. Ali, kolikor je nedostajalo pravice, toliko več je bilo v istej diplomaciji svojega interesa, kateri ni dovoljeval, da bi se na diplomaciji, ki je Srbe proti Bolgarom nahujala, videl madež zaslužene blamaže. Zato se je srbska vlada tem laglje delala milostno, ker se spuščala v mirovne razgovore, dasi bi se „lahko“ naprej „zmagovito“ borila proti bolgarskemu težanju za ravnotežje na Balkanu.

Tacega šovinizma poln in poln trocarske milosti je srbski državnik Mijatović stopil v rumunsko prestolnico. Z druge strani pa sta zastopnik sultana Madjid-paša in zastopnik kneza Gešov postavila se na stališče zmagovalca ter zahtevala vojinsko odškodnino poleg drugih pogojev miru. Odperto je tedaj bilo brezno diferencij. Še predno so se lotiti mogli meritornega razpravljanja, je preteklo več sej. Nikoli ni bilo zadosta pooblastil, nikoli dovolj zavarovanih formalnostij. Videlo se ni pravega veselja na nobeni strani, a če je bilo veselje na bolgarsko-turški strani, ni bilo upanja, da bi se zahtevano doseglo, ni bilo moči za pritiskanje na srbsko voljo, ker se je dobro znalo, da Srbija ni sama, nego da zastopa princip velikih držav. In ko so se pričele razprave o stvari samej, bila je vsaka bolgarsko-turška zahteva mrtva pokopana, „a limine“ zavržena od premaganca.

Nazadnje so se pogovori stisnili v jeden jedini članek, v „article seul et unique“. Druzega nič naj ne bi določil dogovor, kakor da je sklenen „mir“. A tudi ta člen ni brez težav prišel na svetlo. Srbija je predlagala, naj bodo odnosi mej njo in mej Bolgarsko tisti, kakor so bili pred 14. novembrom, katerega dne je bila napovedana vojna, a Turčija ni hotela, da bi se pripoznal položaj, ki je bil o nekem določenem času, nego da bi se sploh pristalo na mir in na prijateljsko razmerje mej srbsko in bolgarsko državo. Toda obveljal je srbski predlog, jeden jedini član miru Bukareškega bode določeval „mir“ brez „prijateljstva“, mir na trhlenih nogah, kakor so bile pred 14. novembrom l. l., ko mej Srbijo in Bolgarsko ni bilo diplomatskega občejanja, pač pa mnogo prepornih vprašanj.

Iz orientalskih zmešnjav se je tedaj dvignil jako jasen srbsko-bolgarski „mir“. Hoteli smo reči ironično-jasen, kakor je časih po leti jasno nebo, iz katerega se uro potem usipa debela toča. Po vojni, v katerej ni bil nobeden zmaganeec in nobeden zmagovalec, moral je tudi priti „mir“ z istim značajem. Ta značaj je delo evropske diplomacije, ki je v Bukareštu drugič rešila Srbijo. „Evropa“ je tudi tu podpirala jednega na krivično kvaro drugega; da pa ni dosegla nič stanovitnega, to je naravna posledica, ki jej bode v kratkem opravičila. Drugače bi bilo le tedaj, ako bi narod srbski dobil toliko samozvesti in politične zrelosti, da bi se otrešel visokih svojih intrigantov in dobil politiko, ki bi ne iskala prepornih odnosov z bolgarskim sosedom in bratom, nego skušala mirnim potom utrditi pravo, srečonosno vzajemnost. Da bi se to res zgodilo! Oba, bolgarski in srbski narod, potrebujeta drug drugega, če se mislita ohraniti in napredovati.

Deželni zbor kranjski.

(XX. seja dne 22. januarja 1886.)

(Dalje.)

V podrobnem razgovoru oglasi se k prvemu nasvetu gospodarskega odseka Dežman in pravi, da se mu zdi primernejše, ko bi se za kmetijsko šolo na Dolenjskem najelo kje pri Kostanjevici primerno posestvo, nego da se kupi graščina Grm. Ugovarjalo se je sicer, da je pri Kostanjevici že uš, pa baš zaradi tega, naj se ondu pokaže, kjer je trtna uš, kako jo ugonobiti. Graščina Grm naj se le tedaj kupi, ako kmetijsko ministerstvo dovoli najmanjše 20.000 gld. podpore za nakup in se ob jednom zaveže podpirati dolenjsko kmetijsko šolo z jednako vsakoletno vsoto, kakor šolo na Slapu. Kranjski državni poslanci to zadevo pri kmetijskem ministerstvu jako hitro lahko uredijo. Dežmanov predlog je tudi v tem zmislju.

Dr. Poklukar meni, ako bi se vladi kar diktovalo, toliko moraš dati, bi se vsa zadeva le spridila. Tu ni zastopnika kmetijskega ministerstva, ki bi povedal, kaj ministerstvo o tej zadevi misli. Podpora 20.000 gld. je od kmetijskega ministerstva že načeloma obljubljena, a kar zahtevati pa ne gre. Ko je neki cestni odbor sklenil za neko cesto dati

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

XV.

(Dalje.)

Če prav razbojnik ni dvignol naličja, opazi vender Tonica, da so se mu solze pri poslednjih besedah podvojile. Nasmeje se mu z nežnim usmilenjem; prime ga z nova za roko, katero je izpustila, a on se je ni drznol obdržati, govori mu dalje:

— Vem, da ti delam muko, in prosim te oproščenja. Znam, da me ljubiš in da sem jaz tvoja zaročnica, zaročnica Ivana Zbogarja. Vidiš, da te poznam in da sedaj govorim razumno. Dolgo časa je že, da je pripravljena najina svatba, a nisem hotela imeti skrivnosti zate. Sicer je pač možno, da ta Lotar ne bistvuje. Videla sem v poslednjih dneh toliko oseb, bistvujočih samo v mojej domišljiji in razkajajočih se, ko se zavedam!... Vem, na primer, da me nisi poznal kakor sestre? Ne,

pravi malo pomislivši. Če bi imela sestro, nado-meščevala bi mi mater in midva ne bi mogla praznovati svadbe brez nje. Povej mi, če za tist dan pripravljaš sijajnih priprav? Treba je tega, ker nevesta je bogata dedinja. Jaz imam zlatih pripon in demantnih prstanov; a deti si hočem v lase samo preprost venec od divje trte.

Znova pomolči. Zablodi še huje. Groznoviden smehlja javi se jej na ustih.

— Krasen svetek bode to! nadaljuje; cel pekel bode poleg. Plamenica svatbe Ivana Zbogarja mora oblediti poludanje solnce. Vidiš li od tod povabljenec? Ti jih poznaš vse. Jaz nisem nikogar prizvala. Glej jih nekaj, z na pol opečenimi udi: starčki, otroci, vzdramljajoči se živi v ognju, kateri si ti zažgal, da se soradujo tvojega veselja... Glej drugih, dvigajočih se v mrtvaškem prti in plazečih se k napolnjeni mizi, zakrivajoč krvave rane. O Bog, kake pošasti so ubili to mlado ženo? Uboga Lucila! In s kakim imenom me pozdravljajo... Si li čul?... Sreča, sreča... Nikoli se ne zdrznemo, to ponoviti! Sreča, govoré in vsi vkupe mrmrajo besedo združenja prokletih, klik veselja, kakor bi bil vsiklikol satan, če bi bil premogel stvarnika svojega, tajno besedo, katero izreka zlo-

dejna mati, pripravljajoča se, da umori svoje dete, da bi se oglušila njegovim vzdihom. Sreča zaročnici Ivana Zbogarja...

Izgovorivši to, onesvestila se je Tonica. Ta kriza je bila dolga in strašna: dlje časa so celo obupavali, da bi okrevala. Skozi osem dni stal je načelnik razbojnikov nepremičen pri nogah nje postelje, pazeč na vsak nje gib, ter se ni menil za nič drugega, razen da je njej stregel. Bedel je ter jokal.

Ko se je Tonica zdravje zboljšalo, ostal je še vedno poleg nje, vedeč, da se je že privadila na njegov obraz, ter da ga lahko gleda brez groze.

Ta neumornost jo je osupnola.

Spomini, ostanši jej o proteklosti, bili so premočni, da bi jej tega človeka ime in kar jej je ono vzdramljalo v srcu, obujalo neprestano grozo. Samo sem ter tja upirala se je nje duša mlsli, da bi zavisela od njega, in če se je le približal, vzburla se je močno; a običajneje, ko jo je oslabei um ostavil samo nagonom nje potreb, zdel se jej je načelnik Devinskih razbojnikov samo nežnočutno in usmiljeno bitje, trudeče se oslabei grenkoto nje trpenja in bliskoma oskrbeti najmanjšo nje potrebo. Tedaj mu je govorila sladke in laskave besede,

2000 gl. s tem pogojem, ako tudi deželni zbor dovoli toliko, kolikor je želel dotični cestni odbor, reklo se je v deželnem zboru, da zboru ne bodo ukazovali cestni odbori, koliko mora dati za to ali ono cesto. Isto bi odgovorilo i kmetijsko ministerstvo, da bi se po Dežmanovem predlogu zahtevalo, da mora dati 20.000 gl. za nakup posestva. Dr. Poklukar tudi zavrača trditev, da bi se želje Dolenjske le raztegovale po stenografičnih zapisnikih, da bi se pa za isto ničesar ne storilo. Saj Grosupeljska in Turjaška cesta, katero je vzel deželni zbor z mnogimi stroški v svojo oskrb, je vendar tudi nekaj, kar ne stoji samo v stenografičnih zapisnikih. Konečno izraža nado, da bode velika večina zbora glasovala za nakup posestva za dolenjsko kmetijsko šolo.

Poslanec prof. Šuklje ugovarja temu, da bi se stvar zopet zavlekla in kupčija razdrla, kajti prodajalca sta vezana na ponudbo le 14 dni po končanem deželnem zboru. V Kostanjeviškem okraju je premnogo opravičenih pomislekov, poskušaja bila bi vsekako predraga in sploh trtno už zatirati ni naloga dežele, ampak države.

Poročevalec gospodarskega odseka konečno označuje namen kmetijske šole in naglašja, da bi dežela pač ne bila v Smoleni vasi iskala vinogradov, ko bi hotela nakupiti izglednih vinogradov. Šola mora kazati, kako se zboljšujejo vinogradi. Vsa zadeva pa bi zaspala, da se vsprejme predlog Dežmanov. Pri glasovanju zavrže se predlog Dežmanov in vsprejmo se z veliko večino vsi predlogi gospodarskega odseka.

Dr. Poklukar poroča potem v imenu gospodarskega odseka o predlogu, da se ustanovi deželna vodna komisija in nasvetuje:

1. Deželnemu odboru daje se nalog, v sporazumljenji z visoko c. kr. vlado kar pred moč obnoviti deželno vodno komisijo, v kateri naj bo: vodno-tehnični, gospodarski in pa kulturno-tehnični zastopnik. Ta komisija, podrejena deželnemu odboru — ima nalog:

a) preiskati vse kraje naše dežele, kateri trpe pomenljivo škodo po vodnih neizgledih, b) dalje preskrbeti vse tehniške, skladne (konkurenčne) in zakonodajske priprave za urejenje teka in zgradbo bregov zemljiščem nevarnih voda, v kolikor se to ne zgodi po državnih organih, in pa za osuševanje močvirskega ali sicer pogostem preplavljenega ozemlja.

2. Deželnemu odboru je po zaslišanji komisije, izdelati za njo osnovo pripadajočega jej dela in navod za delovanje. Pri razvrstitvi dela ozirati se je pred vsem na priprave za ona deželno-kulturna dela, za katera je postavno zagotovljena državna denarna pripomoč, dalje na one, za katere je sicer pričakovati državne podpore in konečno tudi priprave za taka dela zboljševanja zemljišč, pri katerih stroški zadevajo praviloma samo prizadete.

3. V pokritje stroškov za vodno komisijo privoli se deželnemu odboru za leto 1886 kredit do 6000 gold. (šest tisoč goldinarjev) iz deželnega zaklada.

4. Visoko c. kr. vlado se naprosi glede na

katere so, kakor se je zdelo, le večale razjedajočo ga tajno boleost.

Nekega dne sedi tako poleg nje, z zakritim obličjem kakor vedno; nje spanje mu je dražje nego vse na sveti. A ona se hipoma vzbudi ter se burno dvigne, izgovarjajoč Lotarjevo ime.

— Videla sem ga, pravi globoko vzdihujoč, sedel je na tvojem mestu. Vidim ga večkrat, sanjajoč, in tedaj sem zelo srečna; ali kako je možno, da se mi zdi, da ga vidim včasih tudi, ko bedim ter se mi zdi, da ne sanjam? Tu le sem, pod to zaveso navadno prihaja. — V onih dneh bolestij . . . in upanja, ko sem mislila, da me zovo v večno svobodo, protekal mi je plamenen potok vse žile, usta so mi žarele, nohti so bili modri in strti. — Vse to je bilo polno prikaznij. — Videle so se močno zelene kače, kakor one, katere se skrivajo po vrhah; bila je druga še ostudnejša golazen, imejoča človeški obraz; strašni in grdovidni velikani; baš odsekane glave, upirajoče grozno vame življenja polne si oči; in ti, in ti si bil mej njimi, kakor čarodej, načelujoč vsem tem smrtnim čarotam . . . Plašna sem vpila ter klicala Lotarja na pomoč . . . Kar — ne smej se mojim izmišljotinam! — kar ugledam to zaveso padajočo in na mestu, kder si sedel ti, opazim Lotarja, razprostrajočega proti

važno nalogo deželne vodne komisije za povzdigo rodovitnosti zemljišč v deželi, ob državnih stroških namestiti v deželi naši kulturnega inženirja, kateremu bo mogoče sodelovati v vodni komisiji, dalje pa, da za pokritje stroškov te komisije, za čas njenega delovanja blagovoli dokladati izdatno letno podporo, ako moč v pokritje polovice vse potrebščine.

5. O delovanju vodne komisije poroča naj deželni odbor vsako leto.

Vsi nasveti vzprejmo se brez razgovora.

Dr. Poklukar poroča v imenu gospodarskega odseka o samostalnem predlogu poslanca O. Detele z načrtom novega zakona o cestah in nasvetuje:

1. Deželnemu odboru se nalaga, deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju predložiti načrt nove cestne postave na podlagi načel, izraženih v načrtu predloženem po deželnem odboru in pa s primernim ozirom na opazke gospodarskega odseka.

2. Ob enem naj deželni odbor — po natančni preiskavi vseh razmer — predloži tudi načrt zakona o novi uvrstitvi okrajnih cest v deželi v vrsto deželnih in pa okrajnih cest, in pa

3. preudarek potrebščine za vzdrževanje oziroma delanje deželnih cest in predlog o pokritju te potrebščine. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 4. marca.

Budgetni odsek državnega zbora končal bode svoja posvetovanja še ta teden. Budgetna debata se začne mej 15. in 20. dnem t. m. Ko bode budgetna debata končana, pojdejo poslanci na velikončne počitnice. Pred Veliko nočjo ne pride nobena večja predloga v drugem branji na vrsto.

V soboto pridejo ogerski ministri Tisza, Szapary in Szechenyi na Dunaj, da se udeležijo skupnega ministerskega sveta, ki bode v nedeljo pod predsedstvom cesarja. Ministri se bodo posvetovali o raznih vprašanjih, tikajočih se obnove avstro-ogerske pogodbe.

Kakor mi Slovenci, ravno tako se morajo Čehi na Moravskem neprestano boriti za svoje pravice. Zlasti v šolskih zadevah jim delajo nemški liberalci velike ovire. Naj bode potreba kake česke šole še tako dokazana, se vendar njeni ustanovitvi Nemci ustavljajo z vsemi mogočnimi sredstvi. Zlasti velike težave imajo Čehi v mestih, kjer imajo v občinskih zastopih Nemci večino, ako hočejo doseči kako šolo. Če jo deželni šolski svet že dovoli, gotovo se nemški mestni zastop pritoži še na naučno ministerstvo, ali pa še na upravno sodišče. Baš sedaj se je Brnški mestni zastop pritožil na naučno ministerstvo proti odločitvi deželnega šolskega sveta, da se mora v Starem Brnu osnovati česka šola. Postavno število otrok je za to šolo dokazano, a vendar mestni zastop trdi, da te šole ni treba, ampak jo Čehi zahtevajo samo zaradi priročnosti. Boji so namreč, da ne bi nova šola nemškim učilnicam odtegnila kaj učencev. Dosedaj pošilja več českih starišev otroke v nemško šolo, ker je česka šola preveč oddaljena.

Vnanje države.

Turški oficijozni list „Tarik“ v dolgem članku priporoča osnovo balkanske federacije. Na čelu te federacije bila bi Turčija. Tem potom bi Turčija še tako mogočna postala, kakor je sedaj

meni tresoce se roke ter imenujočega me z ihtečim glasom . . . Res ni bil tak, kakeršnega sem poznala žalosten, zamišljen in resnoben, a odičen z nekim nebesnim dobrovoljem! Potrt, žolt, zmešan obračal je krvave si oči, brada mu je bila gosta in grda, obupen smeh, kakor smeh demonov, blodil mu je po blelih ustnicah . . . Oh! ti ne bi nikoli umel, kaj je postal Lotar! . . .

Razbojnik, kakor se je kazalo, ni slišal Tonice. Bil je pogrezen v tih molk. Dvignol se je ter burno hodil po sobi, potem se vrnil k Tonici, ter jo dolgo časa zrl. Zobje so mu siloma skrgetali. Kazalo je, da ga do cela bavi strašno razmišljanje, da ni opazi ne, kako bolj in bolj plaši nesrečno si ujetnico.

Naposled se ona dvigne na postelji, z napotom opre ob njegova kolena ter mu vsklikne, proseč prekrižavši roke:

— Milost, milost, oprost mi, nič se ne boj Lotarja; on ničesar nečče Tonici. Jaz sem se mu poklonila, a on me je zavrzel. — Milost še za ta pot in nikoli ti ne bodem več govorila o njem.

Potem zopet omahne, ker moči so jej usahnole. Ivan Zbogor poleti k nje nogam, prime skrajni konec odeje, krijoče jo ter plavajoče do tal, burno pritisne na njo svoja usta in ubeži . . . (Dalje prih.)

Nemčija. Grki so nekda voljni privoliti v tako zvezo balkanskih narodov. To je pač samo želja turških državnikov. Velevlasti zlasti pa Rusija, ne bodo niti dar privolile, da bi kristijanske države tako zopet postale zavisne od mohamedanske Turčije in morale braniti slavo in moč polumeseca.

Popolno združenje Bolgarije in Vzhodne Rumelije nekoliko ovirajo trgovske koristi zapadnih evropskih držav. Naravna posledica združenju je bila, da obe deželi postaneta jedno carinsko okrožje, ter se nasproti Turčiji in Rumeliji napravi carinska meja. To se je tudi že zgodilo, a ne ugaja Francozom. V zbornici je Soubeyran o tej stvari interpeloval ministra vnanjih zadev Freycinet in poudarjal, da ta naredba škoduje francoskej trgovini in nasprotuje Berolinski pogodbi. Freycinet mu je odgovoril, da je že protestoval proti temu rušenju pogodbe in stopil v dogovor z drugimi interesovanimi vlastmi, kako temu odpmoči. Nadeja se, da se ta stvar hitro reši. Potem je zbornica na predlog Soubeyrana se izjavila, da se zanaša na odločnost vlade, ki bode pridobila spoštovanje pogodbam in varovala francosko trgovino. Ker bode Francijo podpirale še nekatere druge vlasti, bode bolgarska vlada se morala udati in zopet odpraviti to carinsko mejo — Sedaj, ko je mir mej Srbijo in Bolgarijo sklenen, je glavno vprašanje, kako se bodo uredile razmere v Vzhodni Rumeliji. Turčija je privolila v vse spremembe turško-bolgarskega sporazumljenja, katere je zahtevala Rusija. Mislili bi že bili, da se bode stvar hitro uravnala. Kakor pa „Moskavskija Vjedomosti“ pišejo, Rusija tudi sedaj ne bode odobrila te pogodbe, ampak bode še ugovarjala nekaterim drugim njenim določbam. Pred vsem Rusija nikakor ni pripravljena privoliti, da bi knez kar tebi nič meni nič odstopil Turčiji dvajset vasij proti določbam Berolinske pogodbe. — Bolgarska vlada namerava sklicati veliko narodno sobranje v Sofijo, h kateremu pridejo vzhodnorumeljski poslanci.

Kakor se iz Aten poroča, misli Grška poslati zopet več vojakov na mejo. V ta namen sklicala bode zopet nekaj rezervistov. Sklep miru mej Srbijo in Bolgarijo ne bode imel nikakega upliva na grško politiko, ker o tem se Srbija in Grška ničesar nista bili dogovorili. Grki hočejo nadaljevati svojo dosedanjo politiko. Vsaj tako se zagotavlja iz Aten. Dolgo bode pa to javljne šlo. Zmankalo bode vladi denarja. Oboroževanja že stanejo nad 40 milijonov frankov. Kredit Grške se je pa tako zmanjšal, da nikjer ne bode mogla dobiti denarja na posodo.

Izmej vseh italijanskih politikov je na Francoskem najbolj priljubljen Crispi. Vedno je zagovarjal prijateljstvo s Francijo in zvezo latinskih narodov proti Nemcem. Dolgo časa v Italiji neso spoznali potrebe take zveze, a poslednji čas pa vedno bolj prodira ta ideja Crispijeva. Nedavno je Crispijev organ „Riforma“, objavil projekt latinske carinske zveze, katera naj bila protitežje nemškej carinskej zvezi, in naj bi obsegala ne le Italijo, Francijo, Španijo in Portugallijo, ampak tudi Grško, Rumunijo, Bolgarijo in Črnogoro. „Riforma“ upa, da se bode kmalu sklenila plovbeno konvencijo mej Francijo in Italijo, kar bode olajšalo uresničenje omenjenega načrta trgovske unije narodov, broječih 90 milijonov duš. Posledica skupnosti materialnih koristij bode skupnost političnih interesov. Carinsko unija bode pogladila pot političnej uniji z defenzivnim in ofenzivnim značajem.

V Londonu se govori, da bosta Chamberlain in Trevelyan izstopila iz Gladstonovega ministerstva, da bodeta pobijala irsko politiko sedanje angleške vlade. To bi utegnulo vreči Gladstona. Novo ministerstvo bi potem sestavil Hartington in bi mej drugim v ministerstvo poklical Salisbury-ja. Dvojiljivo je pa, da bi se tako ministerstvo moglo dolgo obdržati.

Dopisi.

Iz Čabra 1. marca. [Izv. dop.] Blažena Hrvatska, ki vsaj do sedaj še nema ničesar opraviti z zloglasnim nemškim šulferajnom. Ustanavljajo se tudi v nji ljudske šole, a brez pogubnega, ljudi zapeljajočega upliva nepotrebne in zagrizenega nemškega šulferajna.

Kaj se vse godi nad nami, a ne v nebesih, ampak na Travi, ki je tudi nad nami, kjer ne bivajo „svetaci“, ampak sami malikovalci, oboževalci nemškega šulferajna, poleg tega pa nemajo ni jedne nemške kaplje krvi v svojih žilah, temveč so sami Slovenci in Hrvatje, ki pa se sedaj, ko se zibljejo v naročji nemškega šulferajna, v vednem upanju in vedni nadi, da bo kdaj kaj —, slovensčino ali hrvaščino sramujejo govoriti.

Napravili so si iz starega župnijskega poslopja novo šolo. Skoro da je že vse gotovo, a čakajo še 1. da bi jim slavni deželni šolski svet nastavil stalnega učitelja, ki naj bi okoličanske otroke iz Pungarta, Podplanine, Črnega potoka in dr., ki ne umejo niti besedice nemški, ponemčeval, t. j., da bi se ponemčevalne fabrike strojevodja plačeval iz slovenskih žepov; 2. da bi jim nemški šulferajn po-

slal — obljubljenih 1200 gld., 3. morda tudi, da bi jim Kočevska hranilnica na menico posojenih 1000 gld., podarila, ker jih še tako dolgo ne morejo poplačati. Prilicno bi jim pa tudi bilo svetovati, da bi dobro premislili, ako bodo župljani, kakor Draška občina, ki so tudi staro župnijsko hišo na Travi pomagali graditi, v to privolili, da se bode nemška kultura prodajala v njih hiši, v starem župnijskem poslopju.

Travljanci, kakor vse kaže, ne boste še tako hitro dosegli svojega smotra. Kajti, ako šulferajn ne prihiti na pomoč, ne boste nič opravili, a nemški šulferajn — zvita kača — ne bo vam prej pomagal, da si boste sami pomagali, da boste svojo nalogo izvršili.

Ako torej hočete hitro kaj doseči, proč s šulferajnom, in oprite se na poštene sosede!

Sploh pa ne boste nič dosegli, in pravica sama ne dopušča, da bi kaj dosegli, dokler ne boste svoji prvotni narodnosti in narodnosti onih pravični, katere mislite vjeti v ponemčevalne zanjke.

Slavna šolska oblastva se pa usojamo opozoriti na navedena fakta in jim priporočati, da naj ne potrdijo nemškega šulferajna fabrike za ponemčevanje slovenskih otrok na Travi, temveč, da naj zadeve natanko preiščejo; in našla bodo gotovo, da na Travi ne treba šole, ker je samo $\frac{3}{4}$ ure oddaljena od Draške šole, ampak jo potrebuje samo nemški šulferajn za svoje hudobno početje. Draški šoli pa Travljanskih otrok ne zaupa, ker se boji, da bi se oni otroci, ki si bodo pozneje po hrvatskih in slovanskih šumah svoj kruh iskali, ne naučili tudi kaj slovanskega.

Potrebna pa je šola tudi nad nami, a ne na Travi, ampak v Starem kotu za Podplanino, Stari in Novi kot in pa jedna šola za vasice ob Čubranski v Črnem potoku. Leti ne morejo svojih otrok nikamor pošiljati v šolo, in jih ima vendar vsaka skupina do 100.

Manjkata torej dve šoli, ki sta resnično potrebni, a Travljanske šole je pa v avstrijskem vsem narodnostim ravnopravnem cesarstvu ravno tako potrebno, kakor n. . na glavi ali pa nemškega šulferajna na Nemškem, kjer nema ničesar opraviti, ampak posega le po — drugod.

Ljubljanski „Wochenblatt“ pa naj najprvo samega sebe vpraša, o katerem kruhu da žive agitatorji nemškega šulferajna, kakor Linharti, Burgerji in drugi rogovileži, in potem naj gre pometat pred prag blagajnika Ribniške podružnice sv. Cirila in Metoda za Kočevje, velečastitega gospoda dekana Krese-ta v Kočevji — ako se bode še vrednega čutil.

Iz Celja 3. marca. [Izv. dop.] V soboto 20. februarja se je vršila pri tukajšnji c. kr. okrožni sodnji kazenska obravnava, pri kateri je bil Josip Schramel iz Ljutomera obsojen na tri mesece težke ječe, poostrene vsak teden s postom zavolj obrekovanja, ker je žandarja Ljutomerskega Velt-a po krivem dolžil pijančevanja. Mi bi vsega tega ne objavili, pa napete razmere v socialnem življenju po spornih štajerskih mestih in trgih nas silijo na to. Jožef Schramel je posestnik krčme „zur Stadt Gratz“ v Ljutomeru, one krčme, kjer se, kakor se sliši, shajajo razne nemške glave. Ker ga pa te v vsakem oziru podpirajo, mu je seveda greben tako zrastel, da misli, on sme vse početi. — Nehote se spominjamo one zadeve, ki je ravno isti Josip Schramel pred par leti o preiskavi zoper nekega adjunkta, ki je bil na svojo lastno prošnjo prestavljen v Maribor, tudi nekaj govoril, kar ni bilo istinito.

Iz Celovca. (Lepa prošnja.) Sreča je, da koroški kmetje radi berejo, da so ukaželji. Tako ljudstvo je pripravno za človeški napredek, za idealje. Ti siromaki pa so dolgo časa terpeli dušno lakoto. Razen Mohorjevih bukev neso imeli bukev, saj Celovski bukarji še slovenskih molitvenih bukev ne pokažejo v izloge, akoravno bi z njimi napravili še dobro kupčijo. Z „Mirom“ je koroškim Slovincem veliko pomagano; še le zdaj so nekoliko zvedeli, kaj so in kaj se godi okolu njih. Vender to še ne zadostuje. „Mir“ je prebran v jedni uri, in potem ukaželjni Slovenec zopet 14 dni pogreša berila. Pogostem pridejo k meni kmetje in me prosijo, naj jim dam kaj za berilo. Dajem jim stare časnike in pa včasih kako knjigo, ki se pošlje uredništvu, da jo omeni v listu. Kar sem imel svojih bukev, sem že vse razdal. Mislim sem si pa mnogo-krat: slovenskim rodoljubom se prašijo kujigo po omarah: ko jo je jedenkrat prebral, saj je ne pogleda več; mnogi se pa naroči na kako knjigo le

iz golega rodoljubja, pa je se ne prereže, ker nema časa za to. Ali bi take knjige ne koristile več, ko bi prišle ljudem v roke? Zato pa prosim slovenske rodoljube: pošljite stare ali nove knjige za koroške Slovence, bodisi na č. g. prof. Einšpielerja ali pa na mene, da jih razdeliva našim kmetom! Prav učenih ali pa v težko umljivem jeziku pisanih ne kaže, ker pri teh bi veselje do branja le zgubili. Priporočajo se pa vsakovrstne molitvene bukvice, pripovedi moralne in šaljive, Krajčeve knjige kakor „Narodna biblioteka“, „Tisoč in ena noč“, „Kunovci v Bosni“, „Povesti Krištofa Šmida“, potem „Ljudska knjižica iz Maribora“, „Šaljivi Slovenec“, „Jurjev koledar“, razne povesti, ki jih je izdal Giontini, „Slovenska pesmarica“, Jurčičevi zbrani spisi, Preširnovi, Jenkovi in drugih pesnikov umotvori, ilustrovane pravljice, ki jih je izdal Kleinmayer in Bamberg, stare „Drobtinice“, „Slomšekovi spisi“ in tudi stare Mohorjeve bukve (saj je mnogo kmetov, ki neso družabniki), „Živinozdravilstvo“ in sploh take knjige, ki jih prosti kmet lahko umeje. Saj knjige neso namenjene za omaro, ampak da grejo mej svet in se berejo. Veliko se bo storilo za probujenje koroških Slovencev, ako rodoljubi uslišijo mojo prošnjo in mi pošljejo takih bukev, da jih razdelim mej naše poštene in ukaželjne slovenske kmete.

Filip Haderlap.

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 2. marca.

(Dalje.)

Odbornik Ludovik Ravnihar poroča v imena personalnega in pravnega odseka o izboru dveh članov mestnega zbora v naborni komisijon za novačenje in nasvetuje odbornika Velkovrha in Valentinčiča, v komisijon za odmero vojniške takse pa odbornika Kleina in Pakiža. Obvelja.

V imenu finančnega odseka poroča podžupan Vaso Petričič o razpisu ofertne obravnave za zgradbo vojašnice. Poročevalec ponavljajoč o tej zadevi storjene sklepe mestnega zbora, navaja znani sklep deželnega zbora, ki je dovolil mestu za 25 let mesto zahtevanih 6000 gold. le 4000 gold. odškodnine za nastanjanje vojakov. Da se nedostatek odstrani, in da bi bilo mestni občini mogoče z dobrim uspehom vojašnico zidati, storili so se od mestnega magistrata, od vojaških oblastev in tudi od deželnega odbora kranjskega pri vojnem ministerstvu koraki, da se Ljubljansko mesto, ki je doslej v 6. razredu glede odškodnine vojaške stanarine, prestavi v 5. razred. Ko bi se to zgodilo, dobivalo bi mesto 1400 gld. vsako leto več, nego doslej. Te prošnje odbilo je vojno ministerstvo z ukazom dne 9. februarja t. l. češ, da bi bila taka preložitve neopravičena v zmislu določbe §. 30. postave za vojaško nastanjanje, ne glede na to, da sploh ni nobenega povoda za preložitve, ker Ljubljansko mesto spada po pravici v 6. razred na podlagi povprečnih cen za stanovanja.

Gotovo bode mestni zbor ta dopis obžaloval, to tembolj, ker sta od vseh glavnih mest avstrijske monarhije jedino le Ljubljana in Solnograd v 6. razredu, dočim so Celovec, Zader, Linc, Opava in Inost v 5, Gradec, Trst in Črnovci v 3, Levov pa celo v 1. razredu, kakor Dunaj. V zadnjih dveh mestih potegne c. kr. stotnik za stanovanje 720 gl. v Ljubljani le 360 gld. Ker je pa mogoče, da se stanovanja tudi v Ljubljani podražijo, vsled česar bi utegnili Ljubljana pri prihodnjem raziskavanju povprečnih cen biti premeščena iz 6. v 5. razred, katera preiskava se bode zopet vršila v malo letih, in z ozirom na to, da se kaj stori za javni promet, da se dá v slabih razmerah stoječim delavcem prilika za zaslužek, misli finančni odsek, naj se vsaj poskusi, in naj se razpišejo stavbinske pogojne ofertne obravnave, katere bi se le jedino v tem slučaju smele potrditi, ako se pri teh razpravah dosežejo toliko nižje cene, nego so proračunjene, da se bode to podjetje dovolj dobro obrestovalo, in da bode mestna občina, katera si bode izposodila za vojašnico potrební denar pri mestnem loterijskem posojilu, lahko izpolnjevala svoje obveze nasproti temu zavodu. Uspeh teh obravnav se ima predložiti mestnemu zboru in ta ima potem še le skleniti, se li bode vojašnica zidala ali ne, kajti, ako bi bili stavbinski offeri neugodni in stroški res stali po proračunu 465.422 gld. 70 kr., ako se k temu znesku priračunajo interkalarni obreste s 16.503 gold. 88 kr. in kupnina za zemljišče z 28.636 gld. 95 kr., 5% obresti za dve leti z 2935 gld. 29 kr., skupaj tedaj 513.498 gld. 82 kr., kateri bi se imele izpo-

soditi pri mestnem loterijskem posojilu s 4.75%, stalo bi to obresti 24.391 gld. 96 kr. na leto. Od te svote odbijejo se čisti dohodki vojašnice z 21.702 gld. 9 kr., bilo bi torej že prvo leto deficita 2689 gld. 87 kr. ali z drugimi besedami: obrestovala bi se glavica samo s 4.22%. Ta deficit bi se moral ves čas iz tekočih dohodkov pokriti, kar pa nikakor ne gre, zlasti, ako se pomisli, da bode mesto potrebovalo svoj denar za druga produktivnejša podjetja. Da se pri oddaji dela dosežejo ugodne cene, je neobhodno potrebno, da mestni zbor sklene, ofertne obravnave takoj razpisati, kajti izkušnja uči, da se taka dela v zimskih ali pa spomladnih mesecih ceneje oddado, nego pozneje. Finančni odsek torej nasvetuje:

Mestnemu magistratu se nalaga, da takoj razpiše pogojne ofertne obravnave za gradnjo vojašnice za tri batalijone pešpolka s štabom vred, na podlagi stavbinskega načrta s proračunjenimi stroški v znesku 465.422 gld. 70 kr. in da vspeh te obravnave nemudoma mestnemu zboru predloži.

Predlog vsprejme se jednoglasno. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je šolski občini Remšnik na dolnem Štajerskem za razširjenje šole 200 gld.

— (Umrli) je včeraj g. Janez Kalin, župnik in duhovni svetnik v Mozirji. Naj v miru počiva!

— (Gosp. Marka Blumauer,) bivši tovarnar v Ljubljani, umrl je včeraj v Gradci.

— (Zabavni večer) pisateljskega podpor-nega društva bode zopet v soboto, v 6. dan t. m. Začetek ob 8. uri. Predsedoval bode g. prof. Raič, berilo pa je poslal slavnostni *Επὶ τὴν πόλιν*, ki se je po dolgem molčanju zopet oglasil.

— (Pobiranje doneskov za zgradbo „Narodnega Doma“ v Ljubljani.) Brez dvojbe najvažnejši dogodek iz zadnjih časov in iz zgodovine našega nabitja je ta, da je kegljačka zaveza „Edinost“ ves čisti dohodek plesne veselice, ki jo je priredila v soboto 20. februarja t. l. v čitalniških prostorih na korist „Narodnemu Domu“, naklonila naši družbi ter znesku 110 gld. 89 kr. pridodala iz svojega še toliko, da je kupila za celo svoto 120 gold. desetkrajcarsko knjižico pod št. LXXXI. To je tedaj prva v polni svoti razprodana desetkrajcarska knjižica, kar je tem bolj uvaževalno, ker je način razprodaje zares mikaven in vseposneme vreden. Gospodom darovalcem moramo klicati s Horacijem: „Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.“ Veselca, v vsakem obziru sijajna, ki se je obnesla po vsem izvrstno in posebno glede mnogobrojne udeležitve nadkrilovala vse dosedanje veselice letošnjega predpusta. Na drugi strani pa koristni namen in zelo ugodni uspeh za vse podpore vredno občenarodno podjetje. Gospodom iz veseliškega odbora še posebej najpristrčnejšo zahvalo za ta zares blagodušni in izdatni dar. Prvi tisočak je že prekoračen. Hajdi na delo, da se nam bo kmalo nadejati družega „Exempla trahunt“. Razven te smo pa dobili v zadnjem času tudi več krajcarskih knjižic razprodanih; njih število je narastlo na 55 in se je tedaj pomnožilo za 5. Pred vsem nam je omeniti g. župnika Dr. R. iz Vidma, ki je sam kupil kot 51. krajcarsko knjižico pod št. 326 (sedmi slučaj). Ostale štiri knjižice smo dobili iz Ljubljane: 52. pod št. 228 od g. H. T., 53. pod št. 407 od g. dr. V. G. (v četrti), 54. pod št. 415. od g. E. L. (v peti) in 55. pod št. 42 od g. G. P. Lepo hvalo vsem zavednim in marljivim nabiralcem. Kakor je razvidno iz izkaza, ki je bil objavljen v sobotni številki „Slovenskega Naroda“, je doslej nabranih že nad 1100 gld., za ta kratek čas pomenljiva in izdatna svota. Naša misel si pridobiva vedno več tal; čim večji uspeh, tem večje, tem splošneje zanimanje, tem hitreje tudi naraščanje nabrane svote.

— („Rogača“) izšla je danes 5. številka, katera bode kakor glede šaljive vsebine tako tudi glede izvrstnih podob ugajala čitateljem. Posebno pa opozarjamo na veliko podobo „Sokolova maskarada“, pri kateri bode celo strokovnjak z veseljem priznavanjem prikimoval. V takih dimenzijah in tako izvrstno risane podobe so velika redkost in sicer možne le pri velikih listih. Da se je kaj takega tudi pri nas proizvajati začelo, kaže veliko požrtvalnost Rogačevega urednika, kakor tudi izredno trudoljubnost g. Pražanskega.

— (Slavčeva maškarada.) Vabila za pustno veselico katera bode v torek 9. marca v prostorih restavracije Ljubljanske Čitalnice pričela so se razpošiljati. Ustopna znamenja dobivala se bodo v torek 9. marca. od 2. do 5. ure popoldne v restavraciji čitalniški in zvečer pri kasi po sledečih cenah: Posamična osoba plača 50 kr., društveniki „Slavca“ za družino treh oseb 1 gld. Ustopna znamenja dobivala se bodo le proti izkazu vabil in izključljivo le za tisto osebo ali rodovino, na katere ime se vabilo glasi. — Prosimo uljudno torej vse prijatelje pevskega društva „Slavec“, katerim bi se vabilo ne dostavilo, in ki želé se udeležiti tega večera, da blagovolijo oglasiti se pri predsedniku društva g. Ant. Jeločniku, ali društvenem tajniku g. J. Pajk-u v „Narodni Tiskarni.“ Odbor.

— (Vreme.) Včeraj je deževalo, po noči pa nam je nametalo snega prav na debelo, da je po vsem mestu veliko opravlja ž njim. Ker danes sije prav toplo sonce, se sneg močno taja in Ljubljana je prav zelo narastla.

— (Glasovitega Kotarja), rodod iz Vodmata, ki je pred dobrim letom iz ječe ušel in, kakor smo poročali, jetniško obleko po pošti z Notranjskega nazaj poslal, a pozneje bil zasačen in zaradi 56 tatvin, ropov in drugih zločinov obsojen na 14 let, odpeljali so včeraj popoldne ob 3. uri v vojaško kaznilnico v Möllersdorfu blizu Dunajskega Novegamesta. Bil je močno uklenen in spremljalo ga je 5 vojakov pod poveljstvom najspretnjšega podčastnika. Kotar, ki je prav lep mož, bil je zelo dobre volje in čudil se je, čemu toliko vojakov, ker je itak že obljubil, da ne bode ušel. Vojaške straže in profoz, ki so doslej imeli veliko skrbi in odgovornosti zaradi Kotarja, si bodo sedaj lahko odahnil.

— (V kranjsko hranilnico) uložilo je meseca februarja 2041 strank 488.363 gld., izplačalo pa se je 1863 sfrankam 404.354 gld. 12 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 4. marca. Vlasti so sklenile, da se snide konferencija v posvetovanje o turško-bolgarskem dogovoru v Carigradu, kadar bode sklenen mir in bodeta Srbija in Bolgarija že razorožili. Grško vprašanje ne pride v razgovor. Vlasti so se odločile, da se na balkanskem poluotoku napravi mir. Berolinska pogodba pride v razpravo samo glede onih odstavkov, ki se tičejo Vzhodne Rumelije.

Beligrad 4. marca. Kralj izdal ukaz, s katerim se demobilizuje vsa aktivna vojska in prvi sklic narodne vojske. Vojni minister odredil je že vse potrebno v tej zadevi.

Atene 3. marca. Vlada je za poravnane financijalnih težkoč od narodne banke vzela 10 milijonov na posodo. Kralj ogledal je grško brodovje.

Zahvala.

Dne 21. svečana t. l. se je vršila v prostorih gostilne „pri lipi“ veselica prostovoljne požarne brambre v Trebnjem. Te veselice se je udeležilo mnogo p. n. občinstva in unanij gostov, udov Mokronoške in domače požarne brambre. Darila za tombolo in vstopnino darovali so velikodušno prečestiti gospodje duhovniki, uradniki in drugi iz domačega ter tudi iz tujih krajev, tako da je imelo društvo prav lep dohodek, s katerim bode mogoče še marsikaj potrebnega nakupiti. Vsem, kateri so pripomogli k temu, da ima naša blagajnica toliko dohodkov in dobička, in da se je veselica tako sijajno zvršila, izreka najtoplejšo zahvalo

odbor prostovoljne požarne brambre.
Trebnje 3. sušca 1886.

Tuji:

3. marca.

Pri **Mennu:** Dr. Brody z Dunaja. — Kučinka iz Prage. — Frühlich z Dunaja. — Eder iz Celovca. — Rosenberg, Grumer z Dunaja.
Pri **Malič:** Markus z Dunaja. — Lesser, Weipert z Budimpešte. — Entremont z Dunaja. — Pongratz iz Gradca. — Kolbek z Dunaja.
Pri **avstrijskem cesarji:** Rimar iz Železnik.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
3. marca.	7. zjutraj	724.76 mm.	3.0° C	z. jz.	dež.	49.80 mm.
	2. pop.	718.32 mm.	5.8° C	z. jz.	dež.	snega in dežja.
	9. zvečer	714.86 mm.	4.6° C	sl. jz.	dež.	

Srednja temperatura — 4.5°, za 2.4° nad normalom.

Dunajska borza

dné 4. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	85 gld. 70 kr.
Srebrna renta	85 „ 90 „

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Zlata renta	114 gld. 10 kr.
5% marena renta	101 „ 85 „
Akcije narodne banke	874 „ „
Kreditne akcije	299 „ 50 „
London	126 „ 05 „
Srebro	— „ — „
Napol.	10 „ 01 „
C. kr. cekini	5 „ 95 „
Nemške marke	61 „ 75 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170 „
Ogrska zlata renta 4%	104 „ 55 „
„ papirna renta 5%	95 „ 50 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	117 „ 50 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108 „ 50 „
Kreditne srečke	100 gld. 179 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 118 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	207 „ 75 „

Poslano.

(3—9)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepljujoče piče,
I kas izkušan liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca boleti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Vrtar
vsprejme se takoj.
Kje? pove upravništvo „Slov. Naroda“.

Št. 2213.

(116—3)

Razglas.

Za prihodnji sv. Jurija rok, to je za 24. dan aprila 1886, odda mestni magistrat v mesnici na Poljanskem nasipu na voglu ležečo **prodajalnico** in vsprejema ustne ali pismene ponudbe do vštetelega **11. dne meseca marca 1886** v navadnih uradnih urah.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 26. februarja 1886.

Župan: Grasselli.

Krasno sadno drevje,

požlahtneno z najfinejšimi vrstami prodaja vodstvo deželne kranjske vinarske in sadjarske šole na Slapu pri Vipavi po sledečih cenah:

Jabelka:		
Visoka debela	40 kr.	
Poldebela	30 „	
Hruške:		
Visoka debela	50 kr.	
Poldebela	40 „	
Češnjje:		
Visoka debela	40 kr.	
Poldebela	30 „	
Breskve:		
Dveletne požlahtnitve na mandel	30 kr.	
Visokost visokih debel, od koreninega vratu do krone računjeno, 160 cm., poldebel 115 cm., srednja debelost debel pa 9 cm. obroda. (2—5)		
Kranjci dobodo drevje 10% cenejši. — Zaznamek vrst na zahtevanje brezplačno.		

„NARODNA TISKARNA“
v elegantnej obliki.
vizitnice
pripočeta po nižji ceni
v Ljubljani

RESTAVRACIJA NA POŠTI,

tik žel. postaje v Litiji,
otvori se v nedeljo 7. marca t. l.

P. n. občinstvo najuljudneje vabi
(115—2) **L. Treč.**
Posebna vabila se ne bodo izdajala.

Št. 1015.

(117—3)

Razglas.

Za sv. Jurija rok 1886. leta odda mestni magistrat v poslopji meščanske bolnice v Ljubljani (v kresiji) **dve prodajalnici**, in sicer jedno ležečo proti šolskemu drevoredu, drugo pa ležečo na voglu Lingerjevih ulic in vsprejema ustne ali pismene ponudbe v navadnih uradnih urah do vštetelega **11. dne meseca marca 1886**.

Mestni magistrat Ljubljanski,
dne 26. februarja 1886.

Župan: Grasselli.

Razpis službe.

Podpisano županstvo vsprejme v službo moža, ne čez 40 let starega in z dobrimi spričali, kot **občinskega čuvaja**, oziroma **pisarja**, z letno plačo 350 goldinarjev.

Pogoji so: popolno znanje slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi in neomadeževano življenje.

Odsluženi orožniki (žendarmi) ali tudi vojaki imajo prednost.

Ponudbe, podprte z rojstnim listom, spričalom o mravnosti in drugimi spričali, doposlati so do **10. marca 1886** na

županstvo v Spodnji Šiški.

Spodnja Šiška, dné 25. februarja 1886.

Razprodaja kožuhovine

iz konkurzne mase

ADALBERTA KASSIG-A

v Ljubljani, v Židovskih ulicah,
in sicer:

kučme, muffi, vojaške kape, neizdelani kožuhi itd.

Proda se tudi **šivalni stroj** (Kettelnähmaschine) in **prodajalnična oprava**.

(123—2)

Konkurzno oskrbnitstvo.

Važno

za trpeče na prsih in plućah.

Neogibno potreben zoper **kašelj, hripavost, zasliženje, katar in oslovski kašelj**, za take, ki želé dobiti čist in krepek glas, za **škrofeljnaste, krvilone, slabotne, bledilone in krvirevne** je

sok kranjskih planinskih zelišč,

s podfosforno kislim apnom in železom pomešan.

Lastni izdelek. Cena 56 kr.

Dobiva se v (673—17)

LEKARNI TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1,
v hiši društva.

Filijala za Ogrsko:

Pešta, Franz-Josefsplatz
št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	frank. 91,064,543.54
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1884	17,926,068.77
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot	164,776,000.—
V slednji dvajsetmesecni poslovalni periodi uložilo se je pri društvu za	66,393,200.—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah več kot	1,391,163,329.—

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje
pri **Guido Zeschkotu**. (315—11)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“